

МІЖДА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЕПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ЧЕРВЕНЬ- СЕРПЕНЬ • 2005 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО 17 \ 171 •

2 стор.
Програма Євхаристійного Собору УГКЦ

Новини з життя архієпархії

4 стор.
"Даждь ми слъози й пам'ять смертну"
— о. д-р Леонід Костко.

"Куди ти так поспішаєш?" — Ірина Шалько

6 стор.
Заповіді Божі. о. Богдан Гнатисько
По Благодать — до Зарваниці. — о. Іван Галімурка.
Оповідь з історії Церкви. —
— с. Венямина ЗСПР

8 стор.
Вітаємо ювілярів!

Оповідання "Усмішка маленької Каті" — Ірина Шутка

КОЛИ ХТОСЬ ІСТИЖЕ ЦЕЙ ХЛІБ, ЖИТИМЕ ПОВІКИ

СИНОД ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ, ЩО ВІДБУВСЯ У М. КИЄВІ 5-12 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ, РАЗОМ ІЗ УСІЄЮ КАТОЛИЦЬКОЮ ЦЕРКВОЮ ПРОГОЛОСИВ 2005 РІК РОКОМ ПРЕСВЯТОЇ ЄВХАРИСТІЇ. ДЛЯ НАЛЕЖНОГО ВІДЗНАЧЕННЯ РОКУ ПРЕСВЯТОЇ ЄВХАРИСТІЇ НА ДВАДЦЯТЬ П'ЯТІЙ СЕСІЇ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ КИЄВО-ГАЛИЦЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ УГКЦ БУЛО ЗАТВЕРДЖЕНО ЗМІСТ ЗАХОДІВ ЦЬОГО РОКУ ТА ВИЗНАЧЕНО ДАТУ Й МІСЦЕ ПРОВЕДЕННЯ ЄВХАРИСТІЙНОГО КОНГРЕСУ — 24-26 ЧЕРВНЯ 2005 РОКУ М. ЛЬВІВ.

Вас, дорогі мої браття, розсіяних по всіх закутках, по всіх містах і селах нашої святої України, запрошую до співучасті в цім торжественнім відданні Ісусові Христові.
Заки приступимо до спільного відчитання молитви, котрою єдиними устами і єдиним серцем всі разом одного дня в одній годині будемо благодати о милосердя Нашого Спасителя, мушу вам об'яснити причини, які мене склонили до зарядження цього торжества.
Я бажав тим способом передовсім віддати Нашому Спасителю Ісусові Христові, утаємному в Пресв. Євхаристії під видами хліба і вина, належну честь і подяку за Його безконечну любов.
Ми всі стільки Йому завдячуємо, стільки Йому винні. Все що маємо, то Його дари.
Він так полюбив нас, що вмер на хресті для нашого спасення, за нас був бичований, за нас прийняв терновий вінець, за нас був проваджений перед суд, висміяний, битий в лице, за нас тяжкий хрест двигав на гору Голгофту, під хрестом падав, добровільно рамена розпростер і дався до хреста прибивати. «Яко агнец на заколеніє ведеться» — був проваджений на смерть тихий, як ягнятко. За нас перетерпів на хресті довгі муки і страшне конання; пам'ятаючи о нас, віддав духа Небесному Отцю і ще після смерті, коли «єдин от воін копієм ребра Єму прободє», пролляв за нас послідню каплю крови.

Своєю смертю відкупив нас від вічної смерти «і суцим во гробіх живот дарував».
Ми лежали в гробі смерті, смерті гріха. Своєю смертю дарував нам життя над-природної Божої благодаті. З Його ласки наші душі очищені від гріха первородного в св. Хрищенні, з Його ласки маємо в св. Тайні Миропомазання силу до боротьби о духовні добра, о вічне спасення. З Його ласки, коли упадемо в гріх, можемо кожної хвилини очистити душу в св. Сповіді. З любови до нас повторяє в часі Служби Божої жертву Своєї смерті. З любови до нас кормить нас Своїм Пресв. Тілом і дає нам пити чашу Своєї Пресв. Крови.
Як же Йому за це не відплатитися? Що Йому віддати за все те, що для нас зробив, що нам дає? Наші молитви слабкі, нечисленні наші добрі діла, а так часто грішимо, ображаємо Його так часто.
Нехай бодай раз дасться чути могутий голос вдячності, що виходить з уст всього нашого народу. Нехай весь наш нарід одного дня і одної години взнесе до неба мільйон сердець; з мільйонів душ нехай полине в небо свята, торжественна спільна молитва вдячності й любови.
Рівночасно нехай всі наші серця злучаться в одну благальну молитву о Боже милосердя, о поміч у всіх наших трудностях і бідах.
А скільки тих трудностей, скільки терпіння і болю, скільки біди в нашій народі. Є передовсім ті загальні всенародні нещастя, котрі нам всім лежать тяжко на серцю. Трудності загального народного положення, з котрих не видиться виходу, рани, котрих довгі літа не зможуть злічити, і біль більший, як всі прочі народні роздори, братовбивча боротьба, розділ на партії, взаємна ворожнеча, вічні непорозуміння і це одно найгірше зі всіх, що відноситься до чувства найблагороднішої любови Вітчизни.
А скільки ж болю і терпіння в кожній душі зокрема, скільки сліз тихо проливають убогі і скільки їм кривди діється; скільки в нашій народі нещасливих родин, і скільки сумної сирітської долі.
Боже великий, Боже могутий, Ти, що видиш людські серця і совісті людей, збери, зчисли Сам ті всі болі нашого народу, котрі хочемо разом днесь зложити у стіп Твого жертovníка, благаючи Тебе через любов Твого Сина о милосердя.

Слуга Божий Митрополит Андрей ШЕПТИЦЬКИЙ (3 нагоди урочистого Богослужіння в честь Пресвятої Євхаристії, 1932 р. Мову оригіналу збережено)

ОФІЦІЙНО

2 червня 2005 року у Ватикані було повідомлено, що Святий Отець Бенедикт XVI поблагословив такі рішення Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви:

- призначити всесвітлішого о. митр. Миколу (Сімкайла), адміністратора Катедрального собору Святого Воскресіння м. Івано-Франківська, декана Івано-Франківського Івано-Франківської єпархії УГКЦ, Єпархом Коломийсько-Чернівецьким;

- згідно із кан. 210 Кодексу Канонів Східних Церков, прийняти зречення з уряду Єпарха Івано-Франківського Преосвященного Владики Софрона (Мудрого);

- призначити Преосвященного Владику Володимира (Війтишина), адміністратора Коломийсько-Чернівецької єпархії, Єпархом Івано-Франківським.

Єпископська хіротонія Владики Миколи (Сімкайла) відбудеться 12 липня 2005 року, на празник Святих первоверховних апостолів Петра і Павла, в Катедральному соборі Святого Воскресіння м. Івано-Франківська. Цього самого дня і в цьому самому храмі буде здійснено урочистий акт введення на престол Івано-Франківської єпархії Владики Володимира (Війтишина).

Введення на престол Коломийсько-Чернівецької єпархії Владики Миколи (Сімкайла) відбудеться 13 липня 2005 року, на празник Собору святих апостолів.

Біографія

Преосвященного Владики Миколи (Сімкайла)

Преосвящений Владика Микола (Сімкайло), син Михайла та Анни, народився 21 листопада 1952 року в м. Караганді, де відбували заслання його батьки за участь в УПА. У 1963 році батьки повернулися в Україну, і Владика Микола вступив до Підпечарської восьмирічної школи, яку закінчив в 1967 році.

У 1967-1969 роках навчався в Угорницькій середній школі. Відтак вступив до Івано-Франківського технічного училища № 1, після закінчення якого здобув фах слюсаря-ремонтника промислового обладнання (до жодного вищого навчального закладу як „син націоналістів” не міг поступити).

Родина Сімкайлів була близько знайома з Єпископом підпільної УГКЦ Павлом (Василиком), який часто відправляв Богослужіння в їхній хаті. Саме він наполегливо радив юнакові студіювати богословські науки в підпільній духовній семінарії.

15 травня 1974 року в с. Підпечари під час Божественної Літургії Владика Павло (Василик) уділив Миколі дияконські і священничі свячення. У той момент розпочався тернистий шлях підпільного священника: переважно вночі їздив по станицях УГКЦ Івано-Франківської, Тернопільської та Львівської областей, несучи людям Боже Слово, відправляючи Святі Літургії, уділяючи Святі Тайни.

У серпні 1987 року о. Микола разом з групою українського духовенства, монахів і мирян, на чолі з Владиками Павлом (Василиком) і Софроном (Дмитерком) оголосив, що виходить з підпілля. Він був членом делегації, яка виборювала права УГКЦ в Москві, а також ланцюгового голодування, що тривало з 19 травня до 24 листопада 1989 року.

1 жовтня 1989 року в Івано-Франківську відбулася 50-тисячна демонстрація вірних і прихильників УГКЦ, під час якої о. Микола відслужив Панахиду і виголосив проповідь на могилі Січових Стрільців, за що був заарештований на 15 днів.

28 січня 1990 року після Служби Божої перед закритим Катедральним собором Святого Воскресіння Голова обласного уряду передав ключі від храму єпископам УГКЦ. 20 лютого 1990 року Грамотою Владики Софрона (Дмитерка) о. Микола був призначений парохом цього храму і деканом Івано-Франківського деканату, а також директором благодійної організації „Карітас”.

Для поглиблення теологічних знань упродовж 1991-1995 років закінчив Теологічно-катехитичний духовний інститут.

Нагороджений нагрудним хрестом з прикрасами, митрою, грамотою і медаллю Вселенського Архієрея Івана Павла II „Почесний Хрест за Церкву та Вселенського Архієрея”, почесними грамотами та відзнаками.

2 червня 2005 року номінований Єпархом Коломийсько-Чернівецьким УГКЦ.

ГОЛОВНА ПОДІЯ РОКУ

університеті 24-25 червня 2005 року.

На цей час, згідно із повідомленням оргкомітету Євхаристійного собору, вже є визначено місце і час проведення Архієрейської Божественної Літургії: її служитимуть на проспекті Свободи у Львові у неділю, 26 червня. У цій Літургії візьмуть участь всі владика та переважна більшість священників Києво-Галицької Митрополії УГКЦ. Вже випрацьовані офіційна емблема та гасло Євхаристійного собору, визначена офіційна ікона (їх можна оглянути на офіційній веб-сторінці УГКЦ (www.ugcc.org.ua) у розділі „Рік Пресвятої Євхаристії”). Крім того, напрацьовано програму Всеукраїнського Євхаристійного собору (див. на стор. 3), яка на сьогодні включає такі три розділи: культурно-мистецька програма, наукова програма та молитовна програма. Незабаром буде укладено ще й спортивну програму.

Робота над організацією Євхаристійного собору триває.

ПОСТУП ЦЕРКВИ – В КОМУНІКАЦІЇ

1 червня 2005 року, в приміщенні конференц-залу Єпархіального управління Стрийської єпархії УГКЦ (м. Стрий, вул. Т. Шевченка, 80) відбулося перше засідання Митрополичої комісії соціальної комунікації УГКЦ. У роботі засідання взяли участь уповноважені до Митрополичої комісії соціальної комунікації УГКЦ від єпархій та екзархій Києво-Галицької Митрополії УГКЦ та представники засобів масової інформації УГКЦ.

Робота першої зустрічі Митрополичої комісії соціальної комунікації розпочалася із вступного слова Преосвященного Владики Юліяна Гбура, голови комісії, Єпарха Стрийського. Владика Юліян наголосив, що сьогодні ставить перед Церквою вимогу активно використовувати сучасні засоби масової комунікації для проповіді Євангелія. Тому завданням Митрополичої комісії соціальної комунікації є координувати роботу, визначити способи та форму діяльності єпархіальних Комісій соціальної комунікації Києво-Галицької Митрополії та допомагати Митрополитові у реалізації програм у сфері соціальної комунікації.

Після цього було обрано Секретаріат комісії: п. Мирослава Павлюка, директора радіо „Воскресіння” – заступником голови, о. Павла Худа, прес-секретаря Стрийської єпархії – виконавчим секретарем, а також затверджено голів чотирьох структурних підрозділів: друкованих ЗМІ, телебачення та радіо, Інтернет-ЗМІ, видавництва.

Відтак учасники засідання обговорили та прийняли проект Положення про Митрополичу комісію соціальної комунікації УГКЦ. Тепер цей документ має бути затверджений Синодом Єпископів Києво-Галицької Митрополії, який відбудеться 16-17 червня 2005 року у Києві.

Перше засідання Митрополичої комісії соціальної комунікації УГКЦ завершилося обговоренням точок Пасторального плану соціальної комунікації єпархій Києво-Галицької Митрополії УГКЦ та пунктів Анкети працівника церковних засобів соціальної комунікації УГКЦ.

ШКОЛЯРАМ – ХРИСТИЯНСЬКУ МОРАЛЬ

Відтак о. Роман Небожук розповів про історію проблеми, п. Леся Коваленко – про правові аспекти, с. Луїза Цюпа – про відмінності між християнською етикою та катехизацією, а п. Андрій Васків провів короткий порівняльний аналіз між програмами предметів „Етики” та „Основ християнської етики”.

Всі промовці однозначно висловилися проти рішення Міністерства освіти і науки України запровадити з наступного, 2005-2006 навчального року, як обов'язковий для вивчення предмет „Етика”. Так, наприклад, учасники прес-конференції зокрема вказували на такі недоліки запропонованої програми: нашим дітям пропонують „самостійно визначити Добро і Зло (з великої літери!!!), як важливу умову життя громадянського суспільства”; нав'язується матеріалістичне розуміння сутності людини „Людина – частинка природи” чи, навпаки, пропонують для вивчення тему „Якби я був чарівником”. А чого варте звернення до теми „безпечного сексу” у 6 класі школи чи „Кохання і безкультур'я у ставевих відносинах”, наслідком вивчення яких мають бути вміння учня „розуміти наслідки безкультур'я у ставевих відносинах”. „Фактично – запропонована для обов'язкового вивчення етика, яка не базується на Божій Правді стоїть на крихкому фундаменті перехідних людських міркувань і означає наругу над скарбом нашої української християнської традиції”, – зробили висновок представники нашої Церкви.

При цій нагоді хочемо наголосити, що цей протест нашої Церкви не має політичного підтексту, але викликаний потребою дбати про духовне добро вірних УГКЦ – громадян України.

У церкві Пресвятої Богородиці Володарки України відбулась презентація книжков лаври священика, добродійки Ольги Лашків "Освітньо-виховна дія-

НА НОВОМУ ЗНЕСІННІ

сестер св. муч. Йосафата із Старого Знесіння.

Презентацію відкрив о. декан Личаківський Олексій Хілінський. Слово мали: член спілки письменників України п. Роман Хоркавий, самодіяльний поет і письменник із Знесіння п. Василь Щеглюк, представники із товариства "Рідна школа" і громадського об'єднання "Відродження Знесіння", близькі і рідні.

Незважаючи на свій поважний вік п. Ольга Лашків протягом 2 - 3 років видала вже 2 книжки і готує до друку наступну книжку про свій родовід. А її внучка, Христина Лашків, приготувала для маленьких дітей абетку - свого роду букварик. Це теж буде третій збірник її поезій.

Приємно, що наша церква збирає ці всі таланти і надихає цих талановитих людей до творчості і старається їх підтримати і матеріально, і духовно, і морально. Наша парохія гордиться своїми парохіянами, які своїми талантами прославляють Бога і нашу Україну.

льність сестер василіанок" та її внучки Христини Лашків збірки поезій "Два серця".

Головуючою презентації була Леся Тимчишин, член спілки журналістів України, редактор парохіального часопису "Нове Знесіння". Багато було присутніх із монаших згромаджень сестер ЧСВВ, обручника Йосифа і

Нещодавно парохіян церкви Пресвятої Богородиці Володарки України привітали митці гурту "Отава" та студії "Сім сходинок" із м. Тернопіль.

Концерт відбувся за сприянням громадського об'єднання "Відродження Знесіння". І це вже другий такий концерт на нашій парохії. Минулого року для парохіан Нового Знесіння співав народний артист України Іван Мацялко.

Чим був цікавий концерт студії "Сім сходинок" цього року? По - перше тим, що у концерті приймали участь обдаровані діти, переможці різних конкурсів. По - друге, було виконано багато народних пісень у сучасній обробці. А також багато пісень, які слухачі почули вперше. Але найголовнішим було те, що всі виконавці співали з любов'ю і в пісню вкладали своє серце. Безперечно це відчули всі глядачі, яких на подвір'ї церкви, де і відбувся концерт, завітало більше тисячі.

Голова Марійської дружини
Галина ТИБІНКА

ПРОЩА КАТЕХИТИЧНИХ ШКІЛ

28 травня з нагоди Року Євхаристії відбулася проща катехитичних шкіл Львівської Архиепархії, яка хресним ходом прямувала від церкви Успіння Пресвятої Богородиці (вул. Максимовича) до церкви Різдва Пресвятої Богородиці (Сихів), де мала закінчитися урочистим богослужінням.

З цієї нагоди Архидієцезійський протоієрей Владика Ігор Возняк, котру величним співом супроводжував дитячий хор храму Різдва Пресвятої Богородиці (керівник п. Марія Соломко) та дитячий хор "Надія" храму святих Ольги та Єлисавети (керівник п. Ольга Баглай).

Для молитовного почитання були представлені мощі преподобної Йосафати Гордашевської.

Під час прощі всі присутні мали змогу приступити до Святих Таїнств Сповіді та Причастя. А по закінченні богослужіння усіх присутніх було запрошено на невелику перекуску, яку організувала молодіжна група Катехитичної школи Митр. А. Шептицького.

Потім відбувався урочистий кон-

церт, який провадили катехит Володимира Кутерного та брат Микола Стронянський. На концерті виступали представники багатьох катехитичних шкіл. Хотілося б, зокрема, їх від-

ницький, Ю. Гавриляк, В. Задорожна, А. Юдка, Ю. Костиляк; Катехитична школа ім. Патріарха Йосифа Сліпого (церква Вознесіння, Левандівка) - І. Русиняк, Н. Лапан, О. Люта; Катехитична школа ім. Василини Глібовицької (церква Різдва Пресвятої Богородиці, Брюховичі) - А. Лозинська, Х. Вонс, Д. Вонс і П. Вонс; Катехитична школа ім. Андрія Іщака (церква Зіслання Св. Духа) - М. Пона, Х. Пострах, А. Ратушний; Катехитична школа ім. бл. Зиновія Ковалика (церква св. Йосафата) - теж учні школи.

Ця спільна молитовна зустріч поєднала у спільноту близько трьох тисяч дітей, дала їм змогу зблизитися з Господом, глибше пізнати правди християнської віри, а також під покровом бл. Йосафата й надалі любити Бога, Церкву, свій народ.

Після завершення прощі пригадалися слова Ісуса: „Коли ви перебуватимете в моїм слові, ви дійсно будете учнями моїми і спізнаєте правду, і правда визволить вас“ (Йо. 8, 31-32).

Марічка ІВАСЮК

значити: Катехитична школа Митрополита Андрея Шептицького (церква Різдва Пресвятої Богородиці, Сихів) - гурт „Роксолани“ (учні Ю. Бойчук, С. Гурко, В. Шалкевич, І. Ступець, брат Т. Бабенчук, п. І. Ступець) та вокально-інструментальний ансамбль „Джерела любові“ (Іра Павлишин); Катехитична школа ім. св. Софії (церква мучениць Віри, Надії, Любові та їх матері Софії) - Н. Данилів, А. Каспришин, Ю. Явор-

вони замінювали піснями. Справді, співати було набагато приємніше, ніж говорити. Вони навіть молилися піснями.

В Уневі прочани замешкали в реколекційному будинку при монастирі Студійського уставу. Монахи допомагали їм, чим тільки могли: одні дбали про духовну сторону - проводили бесіди й тренінги на теми "Як правильно молитися" і "Разом у спільноті", інші ж підтримували фізичний тонус їхнього організму - готували для них їжу. Та, напевно, найбільше часу хлопці і дівчата перебували у тиші на самоті. У такі моменти кожен мав можливість поринути у світ молитви, у роздуми над своїм життям.

Зовнішньо освітяться нічим не відрізнялися від сучасної молоді: були стильно одягнені, цікавилися модерною музикою і добре орієнтувалися в нових технологіях. Та все ж у них було щось незвичайне, щось притягало до них мов магнітом. Це, найшвидше, були стосунки між ними, адже їх поєднувала дружба. Дружба справжня, безкорислива, коли не важко подарувати свою любов і тепло кожному, хто цього

ВІДПОЧИНОК ПО-ХРИСТИЯНСЬКИ

У нашому житті іноді трапляється можливість гарно і весело відпочити. Найчастіше такі речі полюбить молодість - поїхати разом з друзями на пікнік до лісу, де у затишній місцині можна розпалити багаття, засмажити шашличок чи спекти картоплю, а на завершення - для "повного щастя" - поганяти м'яча. Їм цікаво мандрувати з наплічником через гори і поля, дізнаватися щось нове, побачити зблизька красу природи.

Саме так недавно вирішили трішки відпочити від суєти щоденного життя хлопці й дівчата з християнської організації "Посвіт", зібравшись на "вік-енд" до Свято-успенської Унівської лаври. Це був незвичайний чотириденний відпочинок на природі. Основою ж цього відпочинку були реколекції, під час яких кожен міг відчути духовне піднесення, а з ним - і ніжну руку допомоги люблячого Бога.

Хоч у поїздку вирушила молодість різного віку, з різними уподобаннями та захопленнями, але єдиним їх бажанням було - жити і шукати істину в Бозі. Всю дорогу до Унева з їхніх облич не зникали посмішки, а звичні, буденні розмови "ні про що"

потребує... Подібно, як казав Жан Ваньє - "у середині кожного з нас ховається дитина, спрагла любові".

Коли над Уневом затягалася темна пелена ночі і монахи усамітнювалися у своїх келіях, посвітяні ї собі підносили зложені у вечірній молитві серця до Бога. І тоді з їхніх уст злітали слова подяки і хвали за все і всіх у цьому світі. І лунали звуки знайомої їхнім молодим душам пісні "Небо повне зірок", а потім - сповнений таємничості похід на Чернечу гору зі свічками.

Перебування посвітян в Уневі промайнуло як яскравий спалах блискавки та назавжди закарбувалося в їхній пам'яті. Ніхто не хотів їхати додому, а тим більше - прощатися з монахами, до яких за цих декілька днів дуже звикли. Сльози радості і смутку водночас бриніли на очах. І в день від'їзду, начебто в нагороду за гарну поведінку, Господь сонячним промінням ніби благословив посвітян на щасливу дорогу додому, а пташки своїм цвірінканням прощалися з ними.

Іра ШАЛЬКО

ПРОГРАМА ЄВХАРИСТІЙНОГО СОБОРУ

Наукова програма
УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

24 червня 2005, п'ятниця

09:00 - науково-практична конференція «Євхаристійний конгрес» для всіх єпархій України

Молитовна програма
У ПАРОХІЯХ УЧАСНИЦЬ
25 червня 2005, субота

15:00 - приїзд учасників Собору на парохії м. Львова

16:00 - культурно-мистецька Євхаристійна програма

19:00 - Вечірня

20:00 - 21:00 - культурно-мистецька програма

19:24 - Сповідь

23:00 - 05:00 - нічні чування

23:00 - Північна

26 червня 2005, неділя

00:00 - Акафіст

01:00 - Ісусова молитва

02:00 - читання псалмів

03:00 - перекуска

03:30 - культурно-мистецька програма: фільм, театральне дійство, поезія тощо

05:00 - Утрєня

06:00 - приїзд гостей, перекуска для нічних молільників, формування груп

06:00-07:30 - Сповідь

07:00 - Час І, Гомілія

07:45 - відхід молитовного ходу з парохії м. Львова на проспект Свободи

ПРОСПЕКТ СВОБОДИ

09:45 - прибуття на проспект Свободи

10:00 - проскомидія, вступні молитви

10:15 - торжественний хід ієрархії, духовенства, чернецтва

11:00 - Акт примирення українського та польського народів

11:00 - Торжественна Архидієцезійська Літургія

***

ЛЬВІВСЬКІ ПАРОХІЇ УЧАСНИЦІ ТА ЇХНІ ГОСТІ

Івано-Франківська Єпархія - церква Різдва Пресвятої Богородиці (пр. Червоної Калини, 70).

Тернопільсько-Зборівська Єпархія - церква свв. Володимира і Ольги (вул. Симоненка, 5а).

Самбірсько-Дрогобицька Єпархія - церква Вознесіння Господнього (вул. Широка).

Сокальська Єпархія - церква св. Йосафата, ЧНІ (вул. Замарстинівська, 134).

Стрийська Єпархія - церква Благовіщення Пречистої Діви Марії (вул. Пасічна, 83).

Коломийсько-Чернівецька Єпархія - церква св. Андрія (вул. Варшавська, 38).

Бучацька Єпархія та Луцький Екзархат - церква Вознесіння Господнього (вул. Володимира Великого, 10а).

Мукачівська Єпархія - Собор Св. Юра (пл. Св. Юра, 5)

Києво-Вишгородський Екзархат - церква Покрови Пресвятої Богородиці, оо. Салезіяни (вул. Личаківська, 175).

Донецько-Харківський Екзархат - церква Всіх Святих Українського Народу (вул. С. Петлюри, 32).

Одесько-Кримський Екзархат - церква Зіслання Святого Духа (вул. Трильовського, 9а).

Яворівський протопресвітерат - церква Христового Воскресіння (вул. Городоцька, 319а).

Янівський протопресвітерат - церква Пресвятої Євхаристії (Львів-Рясне-2, вул. Величковського, 1).

Немирівський протопресвітерат - церква Положення Пояса Пресвятої Богородиці (вул. Головатого, 7а).

Винниківський протопресвітерат - церква Пресвятої Трійці (вул. Тершаківців, 1а).

Звенигородський протопресвітерат - церква св. Арх. Михаїла (вул. Зелена, 385).

Сокільницький протопресвітерат - церква Успіння Пресвятої Богородиці (вул. Максимовича, 2).

Пустомитівський протопресвітерат - церква Зіслання Святого Духа (вул. Зелена, 106).

Золочівський протопресвітерат - церква Пресвятої Богородиці - Володарки України (вул. Новознесенська, 34)

церква Всіх Святих Українського Народу (вул. С. Петлюри, 32).

Поморянський протопресвітерат - церква влчч. Димитрія (вул. Загірна, 28а)

Глинський протопресвітерат - церква св. Арх. Михаїла, мон. Студитів (вул. Винниченка, 22).

Польща - церква св. Онуфрія, ЧСВВ (вул. Хмельницького, 36)

Румунія - церква пророка Іллі (вул. Дорога Кривчицька, 113)

Угорщина, Словаччина - церква Преображення Господнього (вул. Краківська, 21)

Росія - церква Пресвятої Євхаристії (вул.Музейна, 1)

Молдова - церква свв. Ольги і Єлисавети (пл. Кропивницького, 1)

Балтія - церква св. Анни (вул. Городоцька, 32)

Учасники від парохій протопресвітератів міста Львова (Сихівський, Франківський, Личаківський, Шевченківський, Залізничний та Галицький) розташовуються відповідно у своїх місцях.

“НАЖАДЬ МИ СЛЪОЗИ Й ПАМ’ЯТЬ СМЕРТНУ”

(З МОЛИТВИ СВ. ІВАНА ЗОЛОТОУСТОГО)

о. д-р Леонід КОСТКО,
адміністратор храму Вознесіння
Господнього у Львові.

ЧОМУ ДІЄТЬСЯ ЩОСЬ НЕВЛАСТИВЕ?.

Зачаття дитини — таємниця Божої любові до нас

Коли будується тілесний склад майбутньої людини, Господь незбагненно приводить із небуття в буття безсмертну за образом і подібністю Божою людську душу. Тому зачаття — це справжня таємниця Божої Любові. Господь творить дитячу душу й тіло і премудро зрощує плід у лоні матері, готуючи його до приходу у світ. У саме людське єство, душу й серце матері Він вкладає інстинкт — безмежне прагнення робити все, що тільки сприяє збереженню і зростанню дитини. І, дотримуючись цього інстинкту, матір наближається до розкриття своїх сил у служінні материнства.

“О часи, о звичаї!”

Але людина зіпсувала задум Божий про себе. Навіть у світі тварин, у світі безсловесних і нерозумних створінь, ми не зустрінемо нічого подібного до того, що відбувається нині в нашому грішному світі, у наших грішних і зіпсованих серцях. Відійшовши від Бога, відчувившись від світла віри, надії й любові, люди, втрачаючи розум, підпадають під владу демонічної гордині, егоїзму, себелюбства. Від Богом установленого шлюбу, який дарований нам для продовження людського роду, відходять — перемінують своє життя у чільне місце кривавих чинів. І це страшно, що, втішаючись, думаючи, що насолоджуємося вдоволенням, що радіємо повнотою життя, ми, що не збулися, як батьки й матері, змовилися й повстали у всій своїй вбивчій злості на власну кровиночку, на Богом дарованих нам дітей. “О tempora, o mores!” — “О часи, о звичаї!” — таких страшних часів щодо ненароджених не було навіть у найбільш темні й жорстокі язичеські епохи.

І це потьмарення здійснюється насамперед тому, що ми забули про слова, що вийшли з уст Бога до Адама й Єви, про слова, які звернені до кожного людського подружнього з’єднання: “Плодіться й множьте, і наповнюйте землю й володійте нею”. З погляду розумної людини шлюб — це не тільки задоволення наших почуттів і потягів. Він, звичайно, має втішати наше єство — що є необхідним і дуже схвальним у подружжі, — але шлюб є ще й справжнім служінням, на яке наставляє нареченого й наречено сам Бог. Подружжя любов не існує сама по собі — вона немислима для християнина поза духовним і широким емоційним єднанням люблячих один одного — чоловіка й дружини. Тілесна любов освячена світлом вірності Богові, який сказав: “Дружина рятуються в шлюбі дітородженням, якщо пробуде у вірі Богові, у вірності чоловіку й дітям, і стане виховувати їх в заповідях Господніх”. Тілесна любов виконує в шлюбі завдання тілесного творіння. Вона дана не сама по собі, а в ім’я чогось, в ім’я когось — в ім’я дітей, які є чудом Божественної Премудрості й благословенням Божим. Якби сучасний чоловік і жінка усвідомлювали, що коли вони поєднуються в любові, то сполучаються заради виконання Божої волі; якби вони почували себе чудовим знаряддям в руках Промислу Божого, то розуміли б, що вони належать не тільки самим собі й своїм задоволенням, але насамперед Богові, який через нас творить особистість, за образом Його й подобою. Словом, якби шлюб був започаткований з Його Духом жертвовної любові, а не холодної похоті, розрахунку й егоїстичного вдоволення, то нікому й на розум би не спало створювати перешкоди в тій справі, на яку поставив нас Господь.

Освячуючи у Таїнстві вінчання служіння шлюбу, свята Церква молиться про дарування нам благословенного потомства. І як страшно буває священикам, коли на сповідь

приходить жінка й розкриває цю страшну, яка кровоточить і не гоїться, рану — сповідається в убивстві власного, Богом даного їй дитяти. Руки й серце такої жінки обгарнені кров’ю, що волає до неба — так само, як і кров Авеля, убитого його рідним братом.

ЦЕ — ЩЕ НЕ ПРОЩЕННЯ

Це визнала мені моя мама, яка зробила у своєму житті близько 13 абортів. Живими нас залишилося тільки двоє — я і мій старший брат. Мама не хотіла й мого брата. Він був першою її дитиною, а вона була молода, багато чого не розуміла. Мати розповіла мені, як вона навмисно стрибала з високого ганку і з паркану, ще щось уживала, аби

позбутися дитини. Але організм у неї був молодий і міцний — мій брат таки народився. Мама каже, що вона завжди відчувала якесь відчуження сина від себе.

Життя дитини, якої хотіли всіма силами позбутися, не буде щасливим. Так було й з моїм братом — у 22 роки він трагічно загинув: його скинули з четвертого поверху.

Ученими давно доведено, що навіть думка про небажання дитини під час вагітності дуже негативно позначається на його долі. Це — науковий факт. Дитина, якої хотіли позбутися, приречена на життя зі своїми потенційними вбивцями, і вона пізнає їх незрозумілими відчуттями — як убивць — протягом свого хворобливого й незахищеного дитинства!

А ще результатом спроб абортів є величезний відсоток недоумкуватих дітей.

Мати пам’ятає, як одне з її дитят після “підпільного” абортів поховали на цвинтарі. Двох інших (близнят) пустили за водами каламутного струмка. Про все це я довівся рік назад.

Було жахливо слухати її визнання. Зараз вона кається у вчиненому й каже, що все це вона робила через незнання. Мені жаль мою маму й смертельно жаль моїх ненароджених братів і сестер. Вони покликані були здійснити свою власну мандрівку на цій Землі. Кожна людська душа на Землі повинна вдосконалюватися, рости, щоби потім, у вічності, знайти своє вічне місце. Мама ж позбавила своїх дітей можливості прожити

їх власне унікальне життя.

Мати каже, що мене вона “хотіла”, але й моє життя було якимось безраднішим із самого початку. Дивно, але я пам’ятаю, що навіть у ранньому віці в мене з’являлися думки: “А навіщо я живу? Краще б умерти...”. Стан — начебто я була придушена важкою плитою. Зараз я впевнена, що і це — наслідок маминих абортів.

Можливо, що саме мій власний болючий емоційний стан спонукав мене зайнятися медичною психологією. Викладаю в школі, консультую, навчаю саногенному мисленню. Завдяки роботі над собою почала щиро любити свою бідну маму, адже вона — також жертва. Жертва

обставин”, чому я вбила свою дитину на п’ятому місяці його життя.

Я не знала, що вагітна, майже до останнього дня. Тричі аналіз був негативним, і я думала, що в мені росте ракова пухлина — така, що обірвала кілька життів у нашій сім’ї. Ворушіння я відносила за рахунок кишківника. Не здогадувалася, що вагітна, і курила по три пачки цигарок в день, багато пила алкоголю й зловживала наркотиками. Наближалась розв’язка мого нещасного шлюбу, а мій син був зачатий не в любові, а в жорстокому насильстві.

Кожна із цих причин ніби достатня для абортів. Усяку “небажану” вагітність пропонують “переривати”, а в моєму стані, хоч вона й не загрожувала життю, була набагато гірше простої “небажаності”. Так що вбивство моєї дитини виглядає в них цілком природною і звичайною справою — нехай неприємною й болючою, але необхідною, начебто видалення хворого зуба.

Друзі, втішаючи мене, повторювали: “Нікотин, алкоголь, наркотики... вони нанесли маляті смертельну шкоду. Аорт — це милосердя... Згадай, хто його батько... напевно, він би виріс також убивцею. Краще вже аборт... Власне кажучи, це було згвалтування. Краще вже аборт... Тебе змусили, ти не винна... Ти знайшла єдиний вихід... Настав час забути про це й рухатися вперед”.

Тепер розумієте, чому ви повинні мене вислухати? Тому що навряд чи знайдеться випадок більш “обгрунтованого” абортів, ніж мій. Я чула всі докази, всі виправдання — усі до єдиного. Я перебувала під захистом доброзичливої суспільної думки, прогресивних політичних поглядів, звичної “життєвої мудрості”, — і от я стою перед вами й свідчу, що все це — дурниці!

Я впевнена, що в глибині душі кожен твердо знає: аборт — це дивовижне вбивство. Всі інші слова на цей рахунок — самообман. І, як усякий самообман, користі вони не приносять ніякої, — як і не терпить жодних виправдань.

Говорять, що розпач — також гріх. Можу підтвердити, що, у всякому разі, це найгірший стан душі. Після вбивства дитини розпач заповнив все моє життя. Підсвідомо я відчувала, що самогубство — занадто легка розплата за мій злочин. Тому я не вбила себе фізично, як свого сина — замість цього я покінула із собою емоційно й духовно.

У мене відбулося роздвоєння особистості. Вся моя душа, вся її цінність випарувалася без залишку. Усе, що я любила колись, було втрачено, ніякої радості я для себе не знаходила. Єдиною віддушиною був сон без сновидінь, але й він діставався мені не часто. Якщо ж мені доводилося молитися, я потай молилася про смерть, про небуття. Я вірила в безсмертність душі й гадала, що пекло не може бути багато гірше від мого життя. Біль підстерігав мене безупинно, і в будь-яку хвилину я чекала його нападу. Випадкова сцена у телевізорі, кілька рядків у книзі — усе нагадувало мені про дитину. Болісні ридання охоплювали мене тоді — швидше спазми, аніж сльози. Я хотіла лише одного: лягти, заснути й не прокинутися. І у такому пеклі я прожила шістнадцять років.

Звільнення прийшло восени. Друзі запросили мене в грецьку церкву Всіх Святих. До цього мені ніколи не доводилося бувати в церкві, хоча замолоду я вивчала майже все релігії. Я там нікого не знала, але раптом відчула себе вдома. Переді мною, як на долоні, постало все моє життя й увесь його зміст.

Оглашенні заняття тривали майже рік. У день Успення Пресвятої Богородиці я була помазана святим миром і прийнята в Церкву. На першій сповіді, після довгих років блукання в пеклі, я нарешті зняла з себе свій тяжкий тягар. Священик, прямий спадкоємець св. Апостола Петра, поклавши, як колись в апостольські часи, мені на голову руки, простив і розрішив в імені Христовому мій гріх убивства дитини. Я стала вільна.

Але от про що я вас прошу: коли хто-небудь, навіть хтось із друзів або рідних, скаже вам щось щодо “вільного вибору

нашого бездуховного суспільства, жертва свого незнання. А я — жертва жертви. Мама й розповіла мені все про себе, щоби я могла розповісти іншим.

А тих, хто зараз став перед вибором: бути чи не бути вашій дитині — благаю: Зупиніться! Подумайте — моїй мамі 66 років, і вона жахливо мучиться: прозоріння прийшло до неї занадто пізно... В Церкві, перед Богом, вона ще не покаялась, — як мільйони і мільйони таких жертв.

Я так хочу, щоби ви не прирекли себе на запізнілі муки совісті.

(Віра, психолог. Московська область)

ШЛЯХ ДО ВЛАСНОГО ПОКАЯННЯ

Ще одне визнання

Де б я не була, мене переслідує примара. Коли я вбила свого сина, мені було 34 роки. З тієї пори він ні на хвилину не залишає мене, але з роками наші стосунки змінилися. Колись він був моїм обвинувачем і суддею, а тепер став сумною, сумною примарою — мій убитий син, чисті посмішки я ніколи не бачила.

Ішов п’ятий місяць, і я вже відчувала, як він ворушиться. Ні, мені не приходило голову, що це — “всього лише клаптик внутрішньої тканини” (як вчить Асоціація “планування сім’ї”). Ще тиждень, і, за законами нашого штату, аборт було б робити пізно. І було безліч “пом’якшувачих

жінки", замість того, щоби з ними сперечатися, дайте їм прочитати мою статтю. Якщо мені вдасться навіть не переконати – хоча б змусити когось задуматися над цим "вільним вибором", то я досягла б своєї мети.

Я б життя віддала за те, щоби повернутися в минуле й виправити те, що я зробила. Але це неможливо! І я молю Бога, щоби ви донесли моє свідчення хоч до однієї живої душі, аби та задумалася й зупинилася перед цим непоправним пороком, за яким лежить життя мого сина й ледве не лягло було й моє власне життя.

Не варто приводити вам якісь інші аргументи й докази: всі ви в глибині душі твердо знаєте, що аборт – це вбивство дитини. Але в ім'я самої Церкви і двох тисяч років її історії прошу вас: не треба мовчати!

(Використано з скороченнями змінами та адаптацією з <http://www.OCLife.org> Orthodox Christians for Life)

УВІДИ В ХРАМ БОЖИЙ І ПРИПАДИ ДО ХРИСТА В СПОВІДАЛЬНИЦІ...

Непогано пригадати нам

Древні церковні правила відлучали від храму і від святого Причастя будь-яку християнку, яка зазіхнула на дітовбивство способом абортів. Все життя вона повинна була стояти в притворі і, не сміючи ввійти у храм вірних, смиренно плачучи, просити вірних помолитися перед Господом і Божою Матір'ю про злагіднення її гріха. І лиш опинившись на смертному одрі, як грішниця-каянниця, сподоблялася така

святых Христових Таїнств – з надією на безмежне милосердя Боже.

Коли ж ревність і Боговгодність в людях стали гаснути, а немочі людські зростати, Святі Отці встановили для таких матерів відлучення всього лиш на п'ятнадцять років. Відповідно до найсуворішого канону, вони повинні були каятися, усвідомлюючи себе протягом такого довгого часу недостойними приступити до Чаші джерела вічного життя.

Відчувши всю дикість і безбожність вчиненого, такої жінці насамперед потрібно в твердій постанові надалі відмовитися від допущення подібного гріха, від самої думки його здійснення. При цьому

личить засудити саме себе, а не обставини, не вирок лікарів, не натиск і зусилля родини, які штовхали на вбивство дитини.

По-друге, жінка, що здійснила аборт, повинна повно, з глибоким каяттям і сокрушенням каятися і визнати вчинений гріх перед священником, зазначивши, скільки

ж ненароджених дітей є на рахунок її совісті; вона повинна каятися навіть у викиднях – як нещастях подружнього життя, які часто бувають викликані або попередніми абортів, або підсвідомим небажанням зберегти дитину: навіть єдиний відвертий імпульс небажання дитини може призвести до виверження плоду із лона матері. Покаявшись у цьому гріху, жінка отримує у священника покаяння – покаяння правило, які необхідно виконувати із всією докладністю, аби поранена беззаконними душа віднайшла можливу цілісність, чистоту й умиротворення.

В правилах східної Церкви написано про це так: «...над числом вчинених абортів християнці належить думати ранком і ввечері протягом сорока днів, здійснюючи доземні поклони, осіняючи себе хресним знаменням, опускаючись на коліна й торкаючись чолом долу. З кожним земним поклоном добре промовляти і покаянну молитву: "Прости мені, Господи, за вчинене мною. Нехай буде з нами милість Твоя". Цими словами ми довіряємо Богові свою душу і душі дітей, твердо вірячи, що Він, Всемиловитий, виявить милосердя і для дітовбивці. До цього варто додати ще й дотримання посту в середу і п'ятниці. За ретельністю каянниць покаяння може бути нею продовжена».

Особливо поручають Ісусову молитву: "Господи Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй мене, грішну". Її потрібно читати неспішно, з увагою, з покаянним трепетом, усвідомлюючи себе перед живим Богом, погляд якого проникає в наші серцеви глибини. Цю молитву потрібно читати якнайбільше разів на день, але неодмінно з почуттями глибокого покаяння і надією на

Боже Милосердя, з усвідомленням присутності Господа, який слухає нас. Молитву цю можна читати й будь-де, адже в багатьох із нас життя обтяжене нині безліччю справ, турбот і обов'язків.

І, звичайно ж, каючись у цих смертних гріхах, ми не повинні допускати до нашого серця зневіри й розпачу, адже Бог обіцяє, що може простити всякого, хто щиро кається перед Ним. Нам залишена надія, що воскреслий із мертвих Господь, який переміг диявола й переміг смерть, владний помилувати і кожную душу, яка засуджує себе тут, на землі, і ввести її у вічне життя. Він владний не позбавити Свого милосердя й тих, за кого ми молимося...

Приступаймо до таїнства Сповіді в сокрушенні...

Більшість із віруючих уже задовго до зустрічі зі священником на сповіді пізнають у власній душі жах вчиненого. Цьому сприяють насамперед приклади змін в особистому житті: і в тілесному здоров'ї, що щось похитнулося, і всілякі жіночі хвороби, і неможливість уже більше народжувати здорових дітей; лиха, які трапляються з тими дітьми, що народилися після абортів, – все це в сукупності б'є дзвоном в совість матерів, змушуючи їх якомога швидше відкрити рану дітовбивства на сповіді. Лише в рідкісних випадках, запитуючи жінку про абортів, священник може почути відповідь: "Так хто ж його знає, скільки їх було? Як в усіх... – один – чи дванадцять штук". Це так висловлюються про душі власних дітей, з якими зустрінеться перед Лицем Господнім і які будуть свідчити проти неї перед Господом.

З жахом муситься також зазначити, що іноді жінки, які прийшли через незрозуміння на сповіді, мають сміливість вступати зі священником у єдинокорство дискусії-самовиправдання на теми: "А що ж – плодити убогість, чи що?" – або ж: "А що Ви, отче, знаєте про тягар мого життя? Вам добре чити!" – і т.д.

Чисто по-людськи дуже важко простити цей гріх! І лише Господь, якого ми прицвяхували до хреста нашими гріхами – множинними і страшними, – лише єдиний Господь, перебуваючи між нами не тільки людиною, але й Всемогутнім Богом, здатний Своєю власною життєдайною Кров'ю змити цей найстрашніший, мабуть, людський гріх. І кожна жінка, яка відчула потребу покаятися в тому, що вчинила по молодості, по своїй слабості, через незнання, за насильством родини чи в потьмаренні душі, повинна знати, як саме їй каятися в цьому гріху, щоби Бог простив його і згладив, щоби загоїлася ця страшна рана в її душі.

Святіший Отець Іван Павло II освідомлював, що терпіння, допущене Богом в нашому людському житті, є для того, аби визволити в людині любов. З досвіду може сказати, що кожна, навіть дуже складна ситуація може визволити цю іскру надії і любові. Треба, однак, відповісти собі на питання: хто є нашим Учителем і Спасителем?

(В статті використано матеріали «Прости мене, Господи» о. Артема Володимирів; Orthodox America vol. 18, No.6, "Діти Рахилі", видання: Orthodox Christians for Life; <http://www.OCLife.org>)

ЗАМІСТЬ ЕПІЛОГУ

Що ти можеш зробити для врятування життя зачатих дітей?

Молитися!

Треба, щоби кожен із нас вдавався до витривалості систематичної молитви в намірі захисту життя, в намірі запевнення права на життя кожної людини – від хвилини зачаття до природної смерті. Це може бути участь з наміром у святій Літургії, це може бути коротка молитва «Під Твою милість»; ти можеш вчинити Духовну Адопцію ненародженої дитини, а можеш просто додатково до щоденних молитов брати ще й молитву за ненароджених та їхніх батьків у намірі заступництва їх Божою Ласкою.

Вчитися!

Важливо, щоби наша заангажованість у справу захисту життя була мудрою, аргументованою, базувалась на основі розвитку наук та духовних книжок. Остерігайтесь прокламацій посткомуністів чи лібералів, які з професорськими званнями часто розминаються з правдою. Цікавитися і вчуватися в життєві випадки знищення ненародженого життя, трагедій після абортів.

Вчити інших!

Це означає завжди і всюди твердити правду: не можна відбирати життя зачатим дітям! Це означає наводити аргументи на користь життя в колі знайомих, приятелів, в середовищі праці. Навчати інших – це також і самому вести гідне життя.

Допомагати!

В справі захисту життя не буде зайвою будь-яка конкретна допомога самотнім матерям, багатодітним, а особливо тим, які опинились в розпачі вибору. Потрібно також спомагати молитвою й жертвами організації, які борються за життя.

Дати пораду!

Варто звернутись (а, може, й за руку завести) до організації з надання психологічної допомоги, зокрема до «Місії за життя», яку провадять сестри-монахині різних згромаджень та духовні особи.

“КУДИ ТИ ТАК ПОСПІШАЄШ?”

Важко сьогодні знайти вірного друга, який би любив і підтримував тебе, друга, який завжди готовий простягнути свою руку допомоги, якому без різниці, чи ти знаєш таблицю множення і скільки

грошей знаходиться у твоєму гаманці. Та нещодавно я мала нагоду познайомитися з такою людиною. Він досить маленький на зріст, йому лише 10 років, але я називаю його ДРУГОМ.

Олежика я зустріла на зібранні "Віри і Світла" - він є членом цього міжнародного християнського руху спільнот. В основі "Віри і Світла" є особи розумово неповносправні разом зі своїми родинами та молоддю-приятелями. Олежик мені запам'ятовав ще з першої зустрічі. Тоді він був таким жвавим і непосидючим, що ми просто не встигали за ним дивитися.

Його цікавості не було меж: "А для чого горить ця свічка?", "А чому тут стоять квіти?", "А що є в сусідньому кабінеті?" і ще багато подібних питань задавав Олежик підбігаючи до тієї чи іншої речі,

беручи її в руки і промовляючи: "Гм...". Від тоді і розпочалася наша незвичайна дружба.

При кожній зустрічі він обдаровує нас своїми усмішками, а доброту і чистоту його серця можна побачити і неозброєним оком. Олежик завжди помічає, коли хтось сумує чи комусь є погано: в такий момент він просто підходить, міцно обіймає і так щиро посміхається, що на серці стає тепло і затишно. Він, наче ангельське створіння дарує любов і нічого не потребує взаєм.

Та, на жаль, Олежик зі своїм багатим світом замкнений у невеликі рами квартири і двору - він розумово неповносправний. Так, мій ДРУГ є такою дитиною, про яких у сучасному світі говорять як про "другий сорт", як про осіб, з яких не має жодної користі.

У моє життя Олежик приносить багато радості і любові. Він керується серцем, не боїться реагувати спонтанно і з почуттям гумору, вчить нас сприймати "життя як гру", приймати своє терпіння і біль, не соромитись власних обмежень, і головне - бути відкритим і добро-

зичливим, не чекаючи винагороди.

Мене і досі вражає його простота і доброта, він помічає те, на що інші не звертають увагу: радіє, коли бачить бджилку, яка сидить на квітці, посміхається, коли сонечко пестить його своїм промінням, танцює, коли хтось наспівує легеньку мелодію, а плаче лише тоді, коли відчуває себе відкинутим. Та останнє трапляється з Олежиком вкрай рідко, тому що у нього є турботливі батьки і сестра, які люблять його таким як він є.

Часто ми невпевнені, чи світ сприйме нас такими як ми є, і тому приховуємо себе й намагаємося бути такими, якими нас хочуть бачити інші. Та Олежик - дорога моєму серцю людина, сприймає мене такою як я є: радіє успіхам і не осуджує за невдачі. Іноді, коли я кудись біжу, він просто зупиняє мене на дорозі, подає свої руки, і пронизливим поглядом ніби промовляє: "Зупинись на хвилинку, куди ти так поспішаєш, все, що тобі потрібно є біля тебе".

Ірина ШАЛЬКО, студентка

“ГОРЕ СВІТОВІ ВІД СПОКУС...”

“Під час сповіді священник запитав: чи не давав я комусь згіршення. Чи не можна належно вяснити, що це означає – дати комусь згіршення?”

Василь Р., Новояворівськ

Спокуса або згіршення – це поганий приклад авторитетної особи стосовно того, хто гіршиться. Кара справді страшна жде тих, які згіршують малих дітей чи інших осіб. Ісус каже: «А хто спокусить одного з тих малих, що вірують в Мене, такому було б ліпше, якби млинове жорно повішено йому на шию і він був утоплений у глибині моря» (Мт. 18.6).

Спокуси піддається кожна особа людського роду. Читаємо у Св. Писанні, що навіть Ісуса Христа намагався спокусити диявол. Проте нічого йому з цього не вийшло, бо Бога не можливо спокусити. На нас же Господь спокуси допускає, щоб випробувати нашу вірність. Якщо ми в часі спокуси молимося і закликаємо Господа Бога на поміч, можемо бути певні, що Господь нам це порахує як заслугу і ніколи не допустить нашого упадку в гріх.

Багато є людей, які приводять інших до гріха своїм грішним життям, поганими словами, розмовами, намовами; які допомагають у грісі, заохочують до гріха, подають поганий приклад. Згіршення – це своєрідне духовне вбивство. Особливо коли хтось збиває людину з доброї дороги життя на беззаконня, на розпусту, на безвір'я та безбожництво, спричинюючи тим самим її душі духовну смерть.

Найбільше згіршення дають батьки своїм дітям, родині, коли постають перед ними п'яними, з брудними словами, коли залишають родину і йдуть до інших, займаються розпустою, ведуть аморальне життя. Чи не їм Господь, як дар, дав дітей, щоб вони працювали на їх виховання? Чи не питає Він їх за це?

А чи не питає Він, яку науку дають батьки своїм дітям, коли самі не знають елементарних правд віри, не моляться, не ходять до церкви, не святкують Господнього дня? А при хрищенні своїх дітей вони давали Господеві обіцянку, що будуть навчати своїх дітей Божого Закону...

Велике згіршення подають своїм грішним життям люди, які займають високі становища в суспільстві. І насамперед – священники, начальники, вчителі. Бо «кому багато дано, багато і спитають».

Від згіршення повинно нас застеретти наступне:

а) думка, що згіршаючий є помічником диявола; він вбиває душі, які Христос відкупив Своєю кров'ю, робить зла більше, ніж диявол;

б) наслідки згіршення – згіршення поширюється, як заразлива хвороба, і захоплює за собою багато душ.

Страшний засуд Христа чекає згіршаючого: «Горе тому чоловікові, через якого спокуса приходиться» (Мт. 18.7.).

Коли той, хто дав згіршення, захоче поправитися й одержати прощення своїх гріхів, повинен, якщо це буде можливо, направити це згіршення і молитися за поправу згіршених душ. Тому Христос і говорить тому чоловікові: «Горе!»

о. Богдан ГНАТИСЬКО

КАТЕХИЗМОВІ ПРАВДИ

о. Богдан ГНАТИСЬКО,
парох церкви Св. Юрія, м.
Яворів

П'ЯТА ЗАПОВІДЬ БОЖА: «НЕ УБИЙ»

Життя людське – це найцінніший дар Божий, поручений нам, але не даний нам у повну власність. Земне життя – це основа нашої вічності, вічного життя з Богом у небі. Ми ж зобов'язані берегти не тільки своє життя.

Для охорони людського життя і здоров'я Господь дав нам п'яту Свою заповідь: «Не убий». Не убий ні свого життя, ні життя ближнього свого; не роби нічого такого, що може пошкодити здоров'ю, що може вкоротити твій вік. Старайся про свій добробут, поживу, одяг, помешкання і уникай всього того, що є шкідливим для життя і здоров'я. Грішать проти цієї заповіді ті, які з лінництва, з недбайливості не стараються про ці речі. Грішать і ті, що в часі хвороби не звертаються до лікаря.

ГРІХИ ПРОТИ П'ЯТОЇ ЗАПОВІДІ Є ТАКІ:

1. Самогубство. Ніколи не можна вбивати себе – навіть тоді, коли життя було б для нас надто болючим, а для других – тягарем. Хто позбавляє себе життя, той грішить проти справедливості та проти любові до самого себе. Це – тяжкий смертельний гріх, яким людина засуджує себе на вічне пекло.

2. Ранення і калічення себе. Ранення чи калічення себе або іншого також заборонене під тяжким гріхом. Дозволено це лише тоді, коли конче необхідне для збереження свого життя. Наприклад, можна дозволити ампутувати собі ногу, щоб уникнути смерті через гангрену.

Чи можна бажати собі смерті? Бажати собі смерті можна лише тоді, коли йдеться про осягнення більшого добра від життя – осягнути вічне життя в небі, щоб уникнути довготривалої хвороби. Наприклад, апостол Павло каже: «Однак, як я живу в цій смертельній тілі, я можу ще корисно працювати; та що вибрати – не знаю. Тягне бо мене на обидва боки: хотілось би мені померти, щоб із Христом бути, бо так багато краще; та задля вас мені краще зостатись в тілі» (Флп. 1.22-24).

3. Виставляння свого життя і здоров'я на небезпеку:

а) непоміркованість в їді і напитках багатьох людей позбавляє здоров'я та життя. Святе Письмо каже: «Наслідком уживання многих страв приходиться хвороба. Із-за непоміркованості вже многи померли» (Сир. 37. 33-34). З пияцтва ж і розпусти гине більше людей, ніж на війні. А скільки нещасних дітей, батьків, жінок, родин!

б) зависть і злість та надмірна журба також шкодять здоров'ю і деколи відбирають життя. Так і каже Святе Письмо: «Зависть і злість вкорочують

ЗАПОВІДІ БОЖІ

дні життя, а журба спроваджує перед часом старість» (Сир. 30.26); «Журба вже не одного убила, і вона не приносить ніякої користі» (Сир. 30.25).

в) необережність і відчайдушність – це виставляння свого життя без потреби на небезпеку. Цього допускаються, наприклад, ті, що розігритими виставляють себе на протяги; п'ють серед спеки холодну воду; приситають з людьми, хворими на заразні хвороби; необережно поводять себе при праці, на дорогах, біля машин. Ще більше грішать ті люди, які роблять незрозумілі заклади; ті, що займаються нерозумним спортом на машинах, в горах.

4. Убивство злочинця. Убивати злочинця має право лише законна державна влада, бо це може бути кінцею для загального добра. Іншим же особам вбивати злочинця заборонено.

5. Нападник на життя. Кожному можна бути оборонцем свого життя або життя ближнього перед нападником – навіть коли б це привело до вбивства нападника.

Вбити ж нападника можна лише в тому випадку, коли іншим способом немає можливості оборонитися. Не можна вбивати до нападу чи вже по закінченні нападу, оскільки тоді це буде вже не оборона, а розправа, помста. Таким же чином можна боронитися від божевільного чи п'яного.

Ми маємо право боронити своє життя від нападника, але не маємо права вбивати нападника на когось, допускаючи, щоб він став убивцею.

Лише у двох випадках не можна допустити до того, щоб нападник убив когось, а саме: коли чиясь життя є конечно необхідне для громади; коли той, що піддається нападу, перебуває в стані тяжкого гріха, оскільки без сповіді може втратити життя вічне.

6. Нападник на майно. Коли нападник-зłodий краде велике багатство чи багатство цілої родини, і жодним іншим чином не можна оборонити цього багатства, то нападника-зłodія

можна убити. Проте не можна вбивати зłodя, який вкрав малу річ. Але якщо зłodий зазіхає і на наше життя, то його таки можна вбити (Див. п.5).

7. Нападник на чистоту дівчини. В обороні своєї чистоти, коли іншим способом не можна себе оборонити, дівчина має право вбити нападника, але не зобов'язана. Дівчина може поводити себе пасивно, бо тоді не тратить своєї чистоти.

8. Нападник на славу. Наука Христа навчає, що кривду треба терпеливо зносити. Коли нас ображають, безчестять, найкраще це перетерпіти.

9. Убивство невинного. Убивство невинного стається через недозволене вбивство і через зігнання плоду (аборт).

Чоловіковбивство – це навмисне позбавляння життя людини, dokonane іншою людиною. Таке вбивство є тяжким гріхом.

Проте чоловіковбивство може бути і чисто випадковим, коли не було наміру вбити. Наприклад, мисливець випадково під час полювання вбиває

людину. Це не буде гріхом.

Чоловіковбивство може бути випадково-мішане, коли також не було наміру вбивати. Наприклад, хтось розбиває хату і кидає цеглу на вулицю, якою ходять люди, і вбиває людину. Але це вбивство буде вже гріхом, оскільки вже при цих обставинах існувала можливість вбивства.

Чоловіковбивство стає побільшеним, коли свідомо вбивається посвячена людина – єпископ, священник чи монах. Це вбивство буде святотатським.

Засади:

Ніколи нікому не можна вбивати невинну людину. Право відбирати життя людині має лише Господь Бог, тому той, хто вбиває невинну людину, незаконно присвоює собі Божу владу. Тому не можна вбивати тих, хто є тяжко хворі, поранені, хто тяжко мучиться, а також божевільних.

Не можна вбивати матір заради порятунку дитини, яка і так помре, щоб народити дитину живою. Не можна вбивати дитину в лоні матері, коли дитина не може народитись, що стане наслідком смерті матері, навіть коли смерть дитини дає можливість врятувати матір. Рятунком у такому випадку може бути «кесарів розтин».

10. Ектонічний плід. Це плід, що розвивається поза своїм природним місцем. На перших місяцях важко впізнати, чи це плід, а чи просто якийсь наросток. Такий випадок загрожує життю матері, тому часто роблять операцію, при якій нищиться плід. Коли є сумнів, плід це чи наросток, а матері загрожує смерть, то його можна усунути, оскільки право матері на життя перевищує право сумнівного плоду.

Коли ж є певність, що це таки плід, то нищити його не можна. Можна лише в небезпеці смерті матері оперувати саме лоно, хоча тут і наступить смерть плоду. В такому випадку буде непряме вбивство, яке з достатньої причини (збереження життя матері) є дозволене.

11. Зігнання плоду (аборт) може бути:

а) природне або випадкове, яке наступає з природних причин (вмикідень);

б) штучне або навмисне; воно може бути пряме, коли вживається спеціальний засіб для вбивства плоду;

в) непряме – коли вживаються засоби для лікування матері, які можуть викликати вбивство плоду.

Засади:

Не можна прямо знищувати плід, бо це – тяжкий гріх. Тяжко грішать і ті, що дораджують це зробити, і ті, що погоджуються на це, і ті, що виконують цю операцію.

Не можна вбивати плід, коли матері загрожує смерть, а життя не можна зберегти в інший спосіб, як через вбивство плоду. Таке вбивство заборонене.

Мати, яка важко хвора, може вживати засоби, які служать безпосередньо для її лікування, хоча може настати смерть плоду. Тут мати не є зобов'язана дбати більше про життя дитини, чим за своє життя.

З поважної причини може бути дозволене передчасне народження дитини, хоча це може загрозувати і смертю дитині.

12. Биття і мучення тварин. Людина є паном сотворінь, а тому стосовно тварин може розпоряджатися ними, як засобами для досягнення своєї мети. Але це право не є абсолютним. Ціль використання тварин мусить бути чесною і в розумних межах. Мучити, знущатися над тваринами, морити голодом є тяжким гріхом.

13. Не убий злим прикладом. Досить часто наші ближні, спокушаючись нашою злою поведінкою, чинять тяжкі гріхи і тим самим наражаються на втрату душі. Спокусником, як відомо, є диявол. Тому, якщо хтось свідомо спокушає ближнього – тяжко грішить.

ПО БЛАГОДАТЬ — ДО ЗАРВАНИЦІ

Так співпало, що на свято «теплого» Миколая, тобто у неділю 22 травня, для віруючих львів'ян відкривалося дві дороги: відпуст у Крехові, бо там — храмовий празник, або поїздка до Зарваниці, бо там — проща Львівської Архиепархії, котра присвячена святкуванню Року Пресвятої Євхаристії, що його було проголошено блаженної пам'яті Папою Іваном Павлом II ще за його життя. Очевидно що цей збіг обставин в якійсь мірі вплинув на кількість прочан у Зарваниці, бо їх кількість там за приблизними підрахунками становила десь коло однієї тисячі чоловік, хоча розраховувалося на більше.

Власне проща розпочиналася у суботу надвечір, тому багато паломників виїхали ще до обіду, щоб мати змогу вповні насолодитися благодатним спокоєм цього святого місця. Журба про добру погоду скоро розвіялась — Господь вислухав молитовні побажання паломників, бо дощова погода припинилася.

Сама чудотворна ікона Пресвятої Богородиці знаходиться у так званій «старій» церкві, бо за останні роки неподалік, довкола чудотворного джерела, виріс новий, величний, надзвичайної краси комплекс, в котрому є «нова» церква. Дуже багато праці в його побудову вклав колишній отець-мітрат (яким всі його знали), а тепер — єпископ-помічник Тернопільський, Преосвященний Владика Василій Семенюк. Саме він Архиерейською Літургією розпочав наші святкування. Його проповідь про чудотворну Зарваницю вражала — вона стосувалася самого чудотворного місця, оповідала, власне, про Зарваницьку чудотворну ікону Матері Божої, про чудесні оздоровлення, які там відбувалися... По закінченні богослужіння всім присутнім було запропоновано засвітити свічки, і цей величний палаючий людський факел, супроводжуваний музикою духового оркестру, рушив до джерела на посвяченні води, котре довершили Преосвященні Владика Кир Ігор та Кир Василій в оточенні священників Львівської Архиепархії, враз із синкелами обох епархій. Прочанські моління продовжувались Молебнем до Пресвятої Богородиці, котрий відслужили Владика, Вечірнею, котру відслужив о. Орест Фредина, синкел Львівської Архиепархії, Хресною Дорогою і Акафістом, котрі співали самі прочани, нічними чуваннями, котрі проводили львівські священники. Зблизився ранок...

Сонний Львів, очевидно, не хотів чути шуму автобусів, котрі у неділю везли побожних львів'ян на поклін до Зарваницької Богородиці, бо ніхто не відчиняв віконниць, ніхто здивовано з них не виглядав, коли вони о п'ятій

ранку вирушали в дорогу. Мусіли поспішати, адже попереду 160 кілометрів традиційно не дуже доброї дороги, а свята Літургія повинна розпочатися рівно о 9-й годині. Не дуже новий «Ікарус» стрімко розтинав свіже ранкове повітря, а всі присутні, відспівавши на дорогу потрійне «Христос воскрес із мертвих...», розпочали «Ісусову» молитву. «Господи Ісусе Христе, Сине Божий, помилуй нас грішних» — ці слова неслися з віруючих грудей салоном автобуса, і сон відступив, дорога скорочувалася...

На повороті край дороги стояла жінка похилого віку, несміло зупиняючи рукою автобус. На превелике її здивування автобус зупинився і прийняв її в своє нутро. Для бабці зробили місце, щоб сісти, і за короткий час ми довідалися, що вона живе за сорок кілометрів від Зарваниці. Проте дуже часто відвідує Чудотворну ікону, бо не знає як віддячити Пресвятій Богородиці за чудо, котре Вона учинила задля молитов старенької. Як згодом вона пояснила, у її сина довгий час не було дітей. Тому старенька часто приходила до Богородиці і просила у Неї внуків. І от нещодавно невістка народила трійню (!) — двох хлопчиків і дівчинку. Ось яка вдяка Матері Божої за людську вірність!

Зарваниця зустріла паломників гарною погодою. По обидва боки дороги вишикувались ятки з «церковним» крамом. «Цікаво, як розуміють їх власники Заповідь Божу «Пам'ятай день святий святкувати»? — подумалося в одну мить. Направду, хтось дбає про гроші, а хтось шукає благодаті... Золотоверхі бані величавого новобудованого храму всередині виявились підперті риштованням — храм готується до художнього розпису. Проте безперешкодно лунає: «Благословенне царство Отця і Сина і Святого Духа...» — розпочалась Архиерейська св. Літургія, котру в оточенні львівських священників служив Протосинкел Львівської Архиепархії, Преосвященний Владика Ігор Возьняк. «Амінь!» — відспівав хор храму свв. Ольги та Єлизавети, що на Привокзальній у Львові, котрим керує

Владика Ігор прийшов подякувати учасникам хору церкви свв. Ольги та Єлизавети за чудовий спів Архиерейської Божественної Літургії.

п. Христина Чабан. Недарма по закінченні богослужіння хористи отримали слова найвищої вдяки, адже вони представили весь свій хист, все своє вміння, бо співали Божу Службу у чудотворному місці християнської України. Многі з прочан приїхали до Зарваниці попередньо посповідавшись, а хто не встиг, то мав нагоду посповідатись на прощі, адже по куточках храму на них чекали душпастирі-сповідники. Причасників було багато — на те воно й проща!

По закінченні Божественної Літургії всі присутні Хресним Ходом рушили до джерела, щоб посвятити воду. Слова молитви Преосвященного Владика Ігоря, як рівно ж і присутніх священників, доповнювали гармонійний спів тернопільських семінаристів, котрі, як

справжні гостинні господарі, допомагали львів'янам у проведенні прощі. Напившись освяченої води, Владика Ігор нею ж окропив усіх присутніх. Треба було бачити з якою радістю підставляли вірні свої світлі лица під бризки благодатної водиці. А потім наші прочани розкошували — вони досхочу пили святу водицю, вмивалися нею, натирали хворі місця, занурювали втомлені ноги у витікаючий струмок, набирали її у збанки та в пляшечки...

Наситившись духовно, пора було подумати і про тілесне. Тому приїжджі розійшлися по обширній церковній території, шукаючи спокійного місця, щоб спожити привезені з собою харчові запаси. І тут, у цьому дивовижному куточку нашої Батьківщини, смакувало якнайкраще!

Тим часом до вірних прийшов Кир Ігор і повів розмову із учасниками церковного хору. Ділилися враженнями, жартували, просто раділи життям. Враз до єпископа підійшов хворий чоловік, попрохавши благословення. Владика поклав на його голову руки і промовив слова молитви, а потім додав: «Нехай дасть тобі Господь за твоєю вірою і за твоєю потребою». Власне віра провадить багатьох людей до цього чудотворного місця, до цілющого джерела, до Пресвятої Богородиці.

І щоб ще більше утвердитись у вірі, багато хто з прибулих паломників рушили на прилеглу гору, щоб помолитись у монашій церкві Успіння Пресвятої Богородиці. Від дерев'яної споруди віяло живицею, запахом ладану і спокоєм. Тут по особливому відчуваєш потребу молитися, зануритися в побожні роздуми. І паломники заспівали Богові хвалу. По закінченні пісні, отець-студит Самуїл перервав свою довірливу розмову з кимсь із парохіян, підійшов до гурту і мовив: «Дякую щиро за гарну молитву». Кожен із присутніх переживав ці

хвилини по своєму.

Сонце повернуло на захід, тож пора було повертатися до Львова. І, напевно, всі, хто рушав додому не проминув нагоди ще раз завітати до «старої» церкви і з трепетом у серці припасти в молитві до Пресвятої Богородиці перед її чудотворною іконою. Слова молитви самі плили з грудей: «Мати Божа, Пресвята Богородице, благослови кожного з нас, благослови наші родини, благослови наших дітей, благослови і цілу нашу Україну. Хай Твоя велика материнська любов приверне первісне єдинство Христової Церкви і об'єднає у ній увесь український народ».

о. Іван ГАЛІМУРКА,
Львів — Зарваниця

З ІСТОРІЇ ЦЕРКВИ

СПОГАДИ ПРО ПЕРЕЖИТЕ

сестри Веньямини,
в миру — Володимирі
Марцінковської.

Згромадження Сестер Пресвятої
Родини.

(Продовження, початок у попередніх числах)

Після десяти днів до сестер вкинули якогось чоловіка. Він заточився і впав, а вартові почали насміхатися і говорити всякі дурниці про нас і отців. Коли двері зачинили, ми почали приглядатися, кого ж нам вкинули, і впізнали о. Жупанського ЧСВВ. О. Жупанський дуже втішився, що потрапив до сестер. Розповідав, що від них позабирали весь одяг і все церковне, а тепер дуже його ненадза їсть і нема в що переодягнутися. Сестрам теж веліли все віддати.

Отець Жупанський порадив передати врятовану мною чашу і монстранцію до церкви, бо як знайдуть в мене, то буде ще гірше. Передали туди, де парохом був о. Карпінський, і просили, щоб віддав сестрам у Долині, яких добре знав. Однак не віддав. Сестри писали з Сибіру, їздили самі до нього три рази — дарма. Після звільнення поїхали ми з сестрою Андреею до нього, і разом з нами міліціонер — як свідок і посередник, що передавав колись для нього ті речі, — такі о. Карпінський не віддав...

Просиділи ми місяць під слідством, їсти не давали. Мали ще не відібрані сухарі і чай варили на карбіті (ще й від того боліла голова), — ото й усі найдки. Після місяця перевели нас у загальний «лягер» (табір). Тут — вже інші порядки...

У середньої величини кімнати було чотири поверхи суцільних нар — на кожного припадала неширока дошка. В куті — велика дерев'яна параша. Через брак місця кругом навколо неї спали люди. Вночі перевіряли по декілька разів і били, щоб тісніше спали. Майже кожної ночі виганяли всіх на подвір'я в чому хто був, все перетрясали і заганяли назад, рахуючи всіх при тому ретельно — нагайкою по плечах. Часто з рахунку збивались, — не знаю вже, чи навмисно, чи дійсно, — і щоразу ретельно перераховували — знову нагайкою по плечах.

Годували страшенно зле. Люди вмирили. Сестри всі були хворі, найбільше — с. Андрея. Думали, що не виживе. Було кілька лікарів, але вони мало що могли поради в таких умовах.

4 травня сказали сестрам, що вивезуть їх далі і ввечері видадуть речі, але треба добре пильнувати, щоб не забрали. Сестри по черзі стерегли речей, що передали в табір родичі, хоч як то було важко зробити. Ми мали враження, що наші «охоронці» роблять все для того, щоб нас такі обікрали: заганяли нас в барак, щоб лишити без нагляду речі, до вагона підселили таких людей, що так і старались щось в нас потягнути. Однак ми спали по двоє, по черзі: дві спали, а дві чували. Добре ще, що ми четверо їхали разом, бо хотіли спочатку розділити по одній.

5 травня 1950 року повезли нас з Коломиї на Калуш і Брошнів, де мали добирати вагони з людьми, бо в Брошневі тоді був пересильний пункт. Я приготувала дощечки з написом і у Брошневі кинула поміж стійкових, які стояли коло віконця. Поки вони крикнули, люди, що працювали на тартаку коло колії, які вже звернули увагу на дивний товарняк з людьми, помітили на рельсах дощечку, підняли і прочитали: «Хто підніме дощечку, прошу передати моїм родичам Євгенії і Омелянові, що в вагоні — їх дочка». Один з робітників, що мав ровер, швидко передав моїм родичам мою вісточку. Вони прийшли на станцію в Рожнятів, але побачитись з нами їх так і не допустили. Передачі також не дозволили передати, навіть близько до вагона підходити заборонили — лише здалека мали стояти. Я бачила їх, як стояли здалека, і востаннє чула мамині слова: «Діти, тримайтеся!»

Везли переважно ночами. Вдень вагони стояли в безлюдних місцях. Переважно стояли по декілька таких вагонів з засудженими, люди на пальцях показували одні одним, на скільки їх засудили і везуть. Тільки сестри не знали ні за що їх засудили, ні на скільки, ні куди везуть.

(продовження у наступному числі)

УСМІШКА МАЛЕНЬКОЇ КАТІ

уже - рочок з лишком. Саме тут вона зробила свої перші кроки, промовила перші слова.

На думку лікаря-педіатра будинку дитини, у маленької Каті характер „філософського складу”: вона задумлива, розважлива та врівноважена. Ось дівчинка сидить на підлозі та з цікавістю розглядає й перебирає в руках кольорові кубики. При цьому жодних різких рухів, в очах дитини – задумка і журба дорослого. „І про що думає ця крихітка?” - міркувала я. Трохи згодом Катя взяла в руки ляльку, почала розглядати її вбрання. А дівчинка, що сиділа поблизу, і собі захотіла цю забавку. Я подумала: плачу котроїсь із дівчаток не уникнути. Але Катя, поступлива і врівноважена у стосунках з іншими дітьми, спокійно віддала іграшку товарищі.

Дівчинка часто зверталась до мене „мама”. Так, до речі, діти в притулку називають усіх незнайомих жінок і дівчат. Малята уявляють собі „мам” добрими та лагідними, очікують від них любові, уваги й тепла, адже вихователі-педагоги вселяють маленьким пустунам надію, що у кожного із них є мама, що згодом вона прийде і забере його чи її з собою. Проте очікування деяких дітей на прихід „мами” виявляються марними: більшість, підростаючи, продовжує своє безрадісне життя в дитячих будинках, а далі – в інтернатах. І це тоді, коли батьки майже всіх цих малят живі.

Все ж у декого з дітей з'являється сім'я. Віднедавна вона є і в маленької Каті: дівчинку удочерили. Тепер у неї – новий дім і одна, але справжня мама.

Мила дюймовочка Катя ласкаво та по-дитячому наївно посміхнулася мені. Лагідна усмішка і довірливий погляд залишилися у пам'яті, запали глибоко в душу. Адже саме через них виявлялась вся дитяча доброта і щирість.

Опинившись у мене на руках і зручно вмотившись, дівчинка спочатку мовчки розглядала все довкола. А згодом, відчувши себе вільніше, Катя вказала пальчиком на вікно. Вид, що відкривався за склом, зацікавив її. Дитині подобалось спостерігати трохи сумну картину - нерухомі дерева, безлюдні доріжки. Коли ж за ворітьми промчало авто, дівчинка здивовано подивилась на мене, а потім намагалась щось сказати чи пояснити...

...Катю привезли в будинок дитини відразу після народження. Зараз їй

Ірина ШУТКА

УКРАЇНЬКА КАТОЛИЦЬКА КОНФЕДЕРАЦІЯ

Христос посеред нас!

Дорогі наші брати і сестри! Почав роботу організаційний Комітет по створенню першої в Україні партії українських католиків. Нашою метою стане захист Віри наших батьків та обстоювання інтересів католицьких спільнот. Разом ми сформуємо щільну мережу наших представників в органах

Державної влади на всіх рівнях по цілій країні. Якщо Ти хочеш долучитися до нашої праці - зголосись листовно до Канцелярії в Києві. Навзаєм отримаєш пакет матеріалів, що розкаже Тобі про структуру та діяльність нашого Братства. Нам потрібна Твоя допомога і участь. Будьмо солідарні задля добра Апостольської Церкви та цілого українського народу!

03-150 м.Київ-150, а/с 573.

E-mail: ucc@ua.fm

НОВА СПІЛЬНОТА ІМ. СВ. ЮДИ ТАДЕЯ ЗАПРОШУЄ ДО УЧАСТІ

Робота спільноти полягає у напрямках:

- створення сімейного притулку для дітей;
- допомога людям, які перебувають у станах депресії і відчаю;
- допомога вагітним жінкам (проти абортів);
- допомога інвалідам.

Ласкаво запрошуємо меценатів та волонтерів! Контактні телефони: (0322) 63-11-87 - п. Борис Маркевич; (032) 293-04-20 - п. Наталя.

УВАГА! НАСТУПНИЙ НОМЕР "МЕТИ" ВИЙДЕ В ПЕРШИХ ЧИСЛАХ ВЕРЕСНЯ 2005 РОКУ

Вітаємо ювілярів!

У червні серпні святкують ювілеї:

30-річчя священства - о. Мирослав Німак (06. 07)
 15-річчя священства - о. Павло Іршак (15.07)
 15-річчя священства - о. Микола Кузьмич (16.07)
 15-річчя священства - о. Володимир Біляев (16.08)
 10-річчя священства - о. Іван Гарат (01.06)
 10-річчя священства - о. Ярослав Бірбан (30.07)
 10-річчя священства - о. Ігор Маковський (30.07)
 10-річчя священства - о. Інокентій Волошин (27.08)
 5-річчя священства - о. Михайло Сулик (18.06)
 5-річчя священства - о. Андрій Пецух (18.06)
 5-річчя священства - о. Ярослав Малий (18.06)
 5-річчя священства - о. Андрій Кошлань (18.06)
 5-річчя священства - о. Руслан Котлінський (15.07)
 5-річчя священства - о. Василь Здебський (15.07)
 5-річчя священства - о. Михайло Палій (06.08)
 5-річчя священства - о. Іван Аюбінський (06.08)

75-річчя	уродин -	о.	Василь Карабин (25.06)
60-річчя	уродин -	о.	Мирослав Солтис (27.07)
50-річчя	уродин -	о.	Євген Снеда (28.07)
50-річчя	уродин -	о.	Григорій Собечко (11.08)
50-річчя	уродин -	о.	Михайло Сташинський (20.06)
50-річчя	уродин -	о.	Петро Черепанич (29.08)
45-річчя	уродин -	о.	Омельян Василичин (17.07)
45-річчя	уродин -	о.	Михайло Кравців (07.06)
45-річчя	уродин -	о.	Петро Салагуб (16.07)
40-річчя	уродин -	о.	Ігор Калаш (31.08)
40-річчя	уродин -	о.	Євген Кварціян (01.08)
40-річчя	уродин -	о.	Василь Мудь (18.06)
35-річчя	уродин -	о.	Роман Пелешишин (15.08)
30-річчя	уродин -	о.	Андрій Кошлань (21.08)
30-річчя	уродин -	о.	Ігор Червінський (02.07)

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

оголошує конкурсний набір до Літньої Богословської Школи

Спільно з Інститутом Східно-Християнських наук ім. Митрополита Андрея Шептицького Університету св. Павла в Оттаві Український Католицький Університет організовує десяту Літню школу, яка відбудеться в Святоуспенській Лаврі отців Студійського уставу (Унів) з 9 липня по 6 серпня 2005 р.

Протягом 4-х тижнів інтенсивно вивчатиметься східно-християнське богослов'я в поєднанні з участю в літургійному житті монастиря.

Програма вимагає певних базових знань, зацікавленості в бого-словському та духовному рості і є відкритою для священників, членів чернечих згромаджень, семінаристів, мирян (з вищою освітою та студентів гуманітарних факультетів). Вік учасників від 19 до 50 років.

Оплата за навчання складає 300 грн.

Після закінчення навчання учасники школи складають іспити

В програмі школи:

1. Сакраментологія: „Святі Тайни у візантійській традиції: історія і богослов'я” - Михайло Петрович, докторант з літургійних наук
2. „П'ятикнижжя й історичні книги Старого Завіту” - о. Тарас Барцевський, докторант з біблійного богослов'я.

Для участі в конкурсі потрібно подати:

1. Заяву (встановленого зразка)
2. Копію диплому (чи довідку про навчання у вузі)
3. Копію виписки з диплому (або копію із залікової книжки)
4. Два рекомендаційні листи (встановленого зразка) Конкурсний відбір на основі співбесіди.

Приймальна комісія літньої школи працюватиме:

з 4 квітня до 15 червня з 10 до 17 год. крім суботи, неділі та свят за адресою:

79011, м. Львів, вул. Іл. Свенціцького, 17
 Духовно-пасторальний відділ. Доната Бобрик.
 Тел. для довідок: 76-82-73, 240-99-44 (внутр. 109)

Доната БОБРИК, адміністратор